

РЕШЕНИЕ

№ 78

гр. София, 19.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20211100508704 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 07.04.2021 год., постановено по гр.дело №58192/2020 год. по описа на СРС, ГО, 144 с-в, Дирекция „М.“ – МВР е осъдена да заплати на Р. Л.Х. по искове с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **1 598 лв.**, представляваща възнаграждение за положен извънреден труд по служебно правоотношение на длъжността „младши инспектор – старши полицай в сектор „Охрана на принудително и краткосрочно настанени чужденци в дом София“ при отдел „Специален дом за временно настаняване на чужденци – София“ към Дирекция „М.“ – МВР, с.Бусманци, надхвърлящо работното време за съответната смяна, за периода от 23.11.2017 год. до 23.11.2020 год., за 240.81 часа, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 24.11.2020 год. до окончателното ѝ изплащане и сумата от **200 лв.**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 01.01.2018 год. до 23.11.2020 год., както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски по делото в размер на 500 лв., като ответникът е осъден да заплати по сметка на СРС на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата от 400 лв., представляваща държавна такса и възнаграждение за вещо лице.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок въззивна жалба от ответника Дирекция „М.“ – МВР. Жалбоподателят поддържа, че неправилно СРС бил приел, че в действащата през процесния период Наредба №81213-776 от 29.07.2016 год. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за

компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР, издадена от министъра на вътрешните работи въз основа на законова делегация, била налице празнота поради липсата на изрична правна норма, регламентираща преобразуването на положения нощен труд в дневен, както и че субсидиарно следва да бъде приложена Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ – чл. 9, ал. 2, тъй като в противен случай служителите в МВР биха били поставени в неравностойно положение спрямо работещите по трудови правоотношения. ЗМВР бил специален нормативен акт, регламентиращ статута на служителите в МВР, като предвиждал различен метод на правно регулиране на работното време, трудовото възнаграждение и всички останали аспекти на правоотношението на работещите в МВР /чл. 142 от закона/. Ищецът бил назначен в Дирекция „М.“ – МВР на длъжност „старши полицай“ в отдел „Специален дом за временно настаняване на чужденци - София“ и през процесния период същият бил държавен служител - полицейски орган, съгласно чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а не лице, работещо по трудово правоотношение на основание ал. 1, т. 3 от същата разпоредба. Съгласно чл. 142, ал. 2 от ЗМВР статутът на държавните служители по ал. 1, т. 1 се уреждал с този закон. Следвало да се има предвид, че ал. 4 и ал. 5 на чл. 142 ЗМВР предвиждали, че статутът на държавните служители по ал. 1, т. 2 се уреждал със Закона за държавния служител, а статутът на лицата, работещи по трудово правоотношение – при условията и по реда на КТ и ЗМВР. Ако законодателят искал да предвиди спрямо служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР приложението на друг нормативен акт, то щял да стори това с изрична правна норма – така, както го бил сторил по отношение на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 и 3 ЗМВР. В закона нямало препращаща норма, която да дава основание да се прилагат субсидиарно както разпоредбите на КТ, така и издадените въз основа на кодекса подзаконовни нормативни актове, включително и НСОПЗ за тази категория служители. С оглед специалния характер на ЗМВР и при липсата на изрична правна норма, която да препраща към друг нормативен акт, размерът на дължимото допълнително възнаграждение следвало да бъде определен съобразно специалните правила, посочени в ЗМВР и издадените въз основа на законова делегация /чл. 187, ал. 10 от ЗМВР/ наредби на министъра на вътрешните работи. За субсидиарното прилагане на друг нормативен акт по силата на чл. 46, ал. 2 от ЗНА било необходимо да са налице две предпоставки: 1/ приложимият нормативен акт да е непълен и 2/ прилагането на разпоредби, които се отнасят до подобни случаи, от друг нормативен акт, да отговаря на целта на закона. В случая нито една от тези предпоставки не била налице. Специалните правила на ЗМВР и приложимата за процесния период наредба изчерпвали правната регламентация на статута на служителите в МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, включително регламентирали и въпросите, свързани с полагането на нощен труд. Посочените нормативни актове уреждали детайлно всички аспекти на правоотношенията, по които служителите в МВР полагали труд, като уредбата била съобразена със спецификата на функциите и дейностите на МВР. Поради това в случая не била налице празнота. През процесния период ищецът бил изпълнявал служебните си задължения на 24-часови работни смени, съгласно месечни графици, като отработеното време се изчислявало сумирано. В резултат на това сумирано изчисляване на

дневния и нощния труд, бил формиран резултат, който при надвишаване на нормата работни часове му бил заплащан на основание чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР като извънреден труд. Положеният дневен и нощен труд, както и формираният извънреден труд, били изплатени съгласно действащата законова и подзаконова нормативна уредба в МВР, като това не се отричало от вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза. Освен това при изработването и приемането на действащия ЗМВР законодателят бил отчел спецификата на служебните правоотношения на държавните служители в МВР и бил предвидил редица компенсаторни механизми за постигането на равно отношение пред закона на работниците и служителите по трудови правоотношения от една страна, и държавните служители в МВР, от друга страна. Част от тях били свързани с допълнително възнаграждение за прослужено време, основния платен годишен отпуск, обезщетения при прекратяване на служебното правоотношение в размер на толкова месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат в МВР, по-благоприятен режим на заплащане на извънредния труд – по неговата продължителност /до 280 часа за година/, пенсиониране при условията на I-ва категория труд. Следвало да се има предвид и Решение № 8 от 27.06.2017 год. по конституционно дело № 1/2017 год., в мотивите на което било посочено, че законодателят разполага с правото да изменя по целесъобразност дадена правна мярка е оглед настъпили съществени изменения в обществената действителност. Това обосновавало прилагането на различен метод на правно регулиране на работното време на работниците и служителите по трудови правоотношения в КТ и на държавните служители в МВР по ЗМВР. В този смисъл служителите в МВР не били поставени в неравностойно положение – напротив прилагането на НСОПЗ за тях и преизчисляването на нощния труд в дневен с коефициент 1.143, наред с всички останали преимущества, които законът им предоставял, щяло да постави в неравностойно положение лицата, работещи по трудово правоотношение, спрямо служителите в МВР. Следователно прилагането на НСОПЗ спрямо служителите в МВР не отговаряло на целта на закона. Дори да се приемело, че НСОПЗ е приложима в случая, то СРС неправилно бил определил коефициента, с който следва да бъде преизчислен положения нощен труд в дневен. В чл. 9, ал. 2 НСОПЗ била регламентирана формулата за преобразуване на положените часове нощен труд в дневни, като било предвидено при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Целта на цитираната разпоредба била да изравни продължителността на нощния с дневния труд при сумарното отчитане на работното време. Поради това тя е приложима само в случаите, когато нощното работно време е с по-малка продължителност от дневното. Отнесено към разпоредбите на КТ това означавало, че ако нормалната продължителност на работното време през деня е до 8 часа /чл. 136, ал. 3 от КТ/, а нормалната нощна продължителност е не повече от 7 часа /чл. 140, ал. 1 от КТ/, то в тези случаи коефициентът за преобразуване на положените часове труд през нощта в дневни бил 8:7, т.е. 1.143. Разпоредбата на чл. 187, ал. 1 ЗМВР допускала полагането на труд и през нощта между 22.00 ч. и 6.00 ч., като работните часове не следвало да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период, т.е. допускало се нощният труд да е 8

часа, за разлика от КТ. Фиксираната законова норма от 8-часова продължителност на работното време през нощта била установена в закон /чл. 187, ал. 1 и 3 ЗМВР/ и се ползвала с презумпцията за конституционност и задължителност за прилагането ѝ, докато бъде оспорена пред Конституционния съд от органите по чл. 150 от Конституцията на Република България и не бъде призната за противоконституционна съгласно чл. 151, ал. 2 от Конституцията на Република България. Първоинстанционният съд не бил съобразил изискванията относно отчитането на работното време за съответното работно място, а именно в МВР, където било допустимо полицейските служители да полагат нощен труд от 8 часа. Коефициентът в разглеждания случай бил 1 и такова преизчисляване нямало смисъл. По-голямата продължителност на работното време през нощта /8 часа/ била обусловена от основните функции на МВР, установени в чл. 2, ал. 1 ЗМВР, свързани със защита на правата и свободите на гражданите, противодействието на престъпността, защита на националната сигурност, опазването на ред и пожарна безопасност и защита на населението. Въвеждането на ограничението по ЗМВР положеният нощен труд да не надвишава средно 8 часа за всеки 24-часов период било следствие от транспонирането на Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време, и по-конкретно на чл. 8 от нея. Съгласно цитираната разпоредба държавите членки следвало са предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че нормалната продължителност на работното време на работниците, които полагат нощен труд, не надвишава средно осем часа за всеки 24-часов период. Следователно преобразуването на положените часове труд през нощта в дневни с коефициент 1.143 по ЗМВР било неприложимо, тъй като не било налице законово основание за това. Такава била и волята на законодателя, видно и от последното изменение на чл. 187, ал. 4 ЗМВР /ДВ, бр. 60 от 2020 год./, съгласно който „при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1“. Ето защо моли обжалваното решение да бъде отменено, а искове – отхвърлени. Претендира и присъждането на направените разноски.

Ответникът по жалбата Р. Л.Х. счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено. Поддържа, че съгласно чл. 176 ЗМВР брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състояло от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Според чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР, към основното месечно възнаграждение се изплащали допълнителни възнаграждения за извънреден труд. Редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определяли с наредба на министъра на вътрешните работи. В тази връзка били приети Наредба №81213-592 от 25.05.2015 год., Наредба №81213-407 от 11.08.2014 год. и Наредба №81213-776 от 29.07.2016 год., като разпоредбите на чл. 3, ал. 3 от тези наредби, които били аналогични, гласяли, че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 6.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов

период. Според нормата на чл. 31, ал. 2 от Наредба №8121з-407 от 11.08.2014 год., при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период, т.е. часовете положен нощен труд се преизчисляват с коефициент 1.143. В останалите две от посочените наредби липсвало такова изрично правило. Следователно в тези подзаконовни нормативни актове била налице празнота, която следвало да се преодолее чрез субсидиарното приложение на трудовото законодателство – КТ и подзаконовите нормативни актове, съобразно прогласения в чл. 16 от Конституцията на Република България и чл. 1, ал. 3 КТ принцип за закрила на труда, насочен към подпомагане на работника или служителя като икономически по-слаба и зависима страна по съответното правоотношение и правилото на чл. 142, ал. 4 ЗМВР вр. с чл. 67, ал. 3 от Закона за държавния служител. Възприемането на обратното становище щяло да постави държавния служител в МВР в неравностойно положение спрямо работниците и служителите, чиито правоотношения се регулирали трудовото законодателство. Според нормата на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщали в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т. е. приложимият коефициент за преизчисляване на нощния труд в дневен бил 1.143, получен като частно при деление на нормалната продължителност на дневното /8 часа/ и нощното /7 часа/ работно време. Съгласно чл. 9б /нов – ДВ, бр. 41 от 2017 год., в сила от 01.01.2018 год., изм. – ДВ, бр. 58 от 2018 год.) от Наредбата за работното време, почивките и отпуските /НРВПО/, при сумирано изчисляване на работното време по чл. 142, ал. 2 КТ се определяла норма за продължителност на работното време за периода, която норма се определяла в часове, като броят на работните дни по календар, включени в периода на отчитане, се умножавал по дневната часова продължителност на работното време, определено в трудовия договор. Едновременно с установяването на сумирано изчисляване на работното време работодателят утвърждавал поименни графици за работа за периода, за който било установено сумираното изчисляване, които се изготвяли така, че сборът от работните часове по графика на работника или служителя за периода, за който е установено сумираното изчисляване, не трябвало да е по-голям от нормата за продължителност на работното време, определена по чл. 9б /чл. 9а, ал. 1 вр. ал. 3 от НРВПО/. Според чл. 9а, ал. 4 /нов – ДВ, бр. 41 от 2017 год., в сила от 01.01.2018 год./ от НРВПО когато се полагал нощен труд, сборът от работните часове по графика на работника или служителя се изчислявали след превръщане на нощните часове в дневни за смените с 4 и повече от 4 часа нощен труд с коефициента по чл. 9, ал. 2 от НСОРЗ. През периода от 01.07.2016 год. до 01.01.2018 год. било действало правилото на чл. 18, ал. 3 /обн., ДВ, бр. 9 от 26.01.2007 год., в сила от 1.07.2007 год./ от НСОРЗ, според което при сумирано изчисляване на работното време броят на отработените дни се установявал, като отработените часове през месеца след превръщането на нощните часове в дневни се разделяли на дневната продължителност на работното време, установена за работното място

при подневно отчитане на работното време. Съгласно чл. 9, ал. 5 /обн., ДВ, бр. 102 от 3.12.1993 год./ от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж /НТКТС/ пресмятането на трудовия стаж се извършвало, като изработените часове по графика за периода на сумирането, след превръщане на нощните часове в дневни за смените с повече от 4 нощни часа, се разделяли на установената за тях нормална продължителност на дневното работно време. Въз основа на тези разпоредби, при логическо и сравнителноправно тълкуване на закона, следвало, че волята на законодателя била да признае нощните часове, преизчислените в дневни с коефициент 1.143, както за целите на изчисляване на отработените дни и пресмятане на трудовия стаж, така и за отчитането на извънредния труд, което било намерило израз в новата редакция на чл. 9г /изм. ДВ, бр. 58 от 13.07.2018 год./ от НРВПО. В този смисъл положението от ищеца нощен труд следвало да бъде преизчислен по горепосочените правила и превишаването на нормата трябвало да се заплати като извънреден труд. Задължението на работодателя за заплащане на възнаграждение за извънреден труд било част от задължението за заплащане на трудово възнаграждение, за което бил установен срок, поради което и на основание чл. 84, ал. 1 ЗЗД ответникът бил изпаднал в забава след изтичане на срока, в който трябвало да изплати съответното възнаграждение, което обосновавало и извода, че претенцията по чл. 86 ЗЗД е основателна за периода от падежа на всяко изискуемо вземане до крайния исков период. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 176 ЗМВР вр. с чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР вр. с чл. 179, ал. 1 вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав счита, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато нарушение на императивни материални норми.

Решението на СРС е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Безспорно е във въззивното производство, че през процесния период страните са били обвързани от валидно служебно правоотношение, по силата на което ищецът е изпълнявал длъжността „младши инспектор – старши полицаи в сектор „Охрана на принудително и краткосрочно настанени чужденци в дом София“ при отдел „Специален дом за временно настаняване на чужденци – София“ към Дирекция „М.“ – МВР, с.Бусманци, полагал е труд на 12-часов режим на работа, като работното време било изчислявано сумирано за

тримесечен период. През периода от 23.11.2017 год. до 23.11.2020 год. ищецът бил отработил 1 684 часа нощен труд /и 210 бр. нощни смени/, за които му било изплатено допълнително възнаграждение от 0.25 лв. на час.

Спорните между страните въпроси са свързани с това дали при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд са приложими разпоредбите на КТ и НСОПЗ – в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от посочената наредба, или следва да се прилагат разпоредбите на специалния ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, както и дали е налице извънреден труд при превръщане на нощните часове в дневни по реда на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ.

Дневното работно време е обичайното работно време. Нощен е трудът, който се полага от 22.00 ч. до 06.00 ч. – виж чл. 140, чл. 141, ал. 2 КТ. Трудовото законодателство изхожда от идеята за принципна допустимост на работата през нощта, като я съчетава с мерки за ограничаване на нейното неблагоприятно влияние върху работника или служителя – специална закрила /чл. 140, чл. 140а, чл. 149 и чл. 261 КТ/, която произтича от оценката за повишената вредност на работата през нощта за човешкия организъм – чрез нея се нарушават обичайните за тази част на денонощието биологични функции на човешкия организъм, тя изисква по-голямо напрежение, води до по-бърза и по-голяма умора, променя реда на почивките на работника или служителя, нарушава обичайния ритъм на неговия личен живот. Положеният нощен труд се отчита и се заплаща увеличено в сравнение с дневния. Увеличението се изразява на първо място в запазването на ставката за дневното работно време, като изравняването се извършва със съответни коефициенти в зависимост от начина на изчисляване и отчитане на работното време /подневно или сумирано/ – виж чл. 9, ал. 2 НСОПЗ и на второ място – в заплащане на допълнително трудово възнаграждение към така увеличеното възнаграждение, чийто минимален размер е установен в чл. 8 НСОПЗ. Оправданието за това допълнително заплащане на нощния труд е в по-големия разход на умствена и физическа енергия от престираната работна сила от работника или служителя и необичайното за биологичния ритъм на човека време от денонощието, през което трудът се полага /виж и Решение № 14 от 27.03.2012 год. на ВКС по гр.дело № 405/2011 год., IV г. о., ГК/.

Съгласно разпоредбата на чл. 176 ЗМВР, брутно месечно трудово възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. В чл. 179, ал. 1 ЗМВР е предвидено, че на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за полагане на труд през нощта от 22.00 ч. до 6.00 ч., а в чл. 187, ал. 5, т. 2 и ал. 6 ЗМВР /приложима редакция на закона – Изм. и доп. – ДВ, бр. 81 от 2016 год./ – че работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени, като извънредният труд се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 30 часа седмично при 5-дневна работна седмица – чл. 187, ал. 1 ЗМВР

/приложима редакция на закона – Изм. и доп. – ДВ, бр. 81 от 2016 год./. Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период – чл. 187, ал. 3, изр. 1 ЗМВР. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 ч. и 6.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период – чл. 187, ал. 3, изр. 3 ЗМВР.

Според чл. 187, ал. 9 ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. През процесния период е действала Наредба № 81213-776 от 29.07.2016 год. за реда за организация и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерство на вътрешните работи, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 60 от 02.08.2016 год., в сила от 02.08.2016 год., отм., бр. 3 от 10.01.2020 год., в сила от 10.01.2020 год., Решение № 16766 на ВАС на РБ – бр. 4 от 14.01.2020 год. В чл. 3, ал. 3 от наредбата е предвидено, че за държавните служители от МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 ч. и 06.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период, а в чл. 31 – че отработеното време между 22.00 ч. и 06.00 ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове. В посочения подзаконен нормативен акт обаче липсва правило за трансформиране на нощния труд в дневен /за разлика от чл. 31, ал. 1 от Наредба № 81213-407 от 11.08.2014 год., отм. с Наредба № 81213-592 от 25.05.2015 год., съгласно който при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00 ч. и 06.00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период/.

Същевременно съгласно нормата на чл. 188, ал. 2 ЗМВР, държавните служители, полагащи труд за времето между 22.00 ч. и 06.00 ч., се ползват със специална закрила по КТ. При липсата на правило за отчитане на нощния труд в специалния закон – ЗМВР /до изменението на чл. 187, ал. 4 със ЗИДЗМВР от м.юли 2020 год./ и в наредбата, издадена по чл. 187, ал. 9 ЗМВР, то при сумирано отчитане на работното време на служителите от МВР, работещи по служебно правоотношение, следва да се прилага субсидиарно правилото за трансформиране на нощните часове в дневни, установено в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ. Да се приеме противното би означавало да се допуснат различни системи на отчитане на нощния труд от служителите в МВР и от работниците по трудово правоотношение, въпреки че те изразходват психическа и физическа енергия и извършват полезна трудова дейност в една и съща част от денонощието /работно време/ и при едни и същи вредни за здравето последици, което би довело до нарушаване на принципа за равностойно третиране, закрепен в чл. 6 от Конституцията на Република България и чл. 14 ЕКЗПЧОС /виж и Решение № 311 от

В този смисъл неоснователни се явяват възраженията на жалбоподателя за неприложимост на установения в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ коефициент за отчитане на положения от ищеца нощен труд. А с оглед изложеното вече по-горе приложението на правилото на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ не се изключва от обстоятелството, че ответникът е изпълнил задължението си да заплати на ищеца допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 0.25 лв. за всеки отработен час през нощта.

При сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място /чл. 9, ал. 2 НСОПЗ/. Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица /чл. 187, ал. 1 ЗМВР/. Следователно нормалната продължителност на дневното работно време, установени при подневно отчитане на работното време на държавните служители в МВР, е 8 часа – това е първата от двете величини, необходими за изчисляване на приложимия коефициент. По отношение на втората от тях СГС приема, че за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени в системата на МВР работното време се изчислява сумирано за тримесечен период с възможност за полагане на труд и през нощта между 22.00 ч. и 06.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период /чл. 187, ал. 3 ЗМВР/. Т.е., от посочената норма е видно, че 8-часовото ограничение при полагане на нощен труд на смени се отнася за случаите на сумирано изчисляване на работното време за тримесечен период, а не за случаите на подневно отчитане на работното време, която е различна форма на отчитане на труда. През исковия период в ЗМВР липсва норма, която да установява нормалната продължителност на нощното работно време при подневно отчитане на работното време. Ето защо при подобна празнота в специалния закон следва да се приложи общото правило на чл. 140, ал. 1 КТ, съгласно което нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа. Следователно отношението между нормалната продължителност на дневното работно време /8 часа/ и нормалната продължителност на нощното работно време /7 часа/, установени за подневно отчитане на работното време на служителите в МВР, е 1.143.

На следващо място настоящият съдебен състав приема, че съгласно чл. 143, ал. 1 КТ, извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Работодателят може да установява сумирано изчисляване на работното време – седмично, месечно или за друг календарен период, който не може да бъде повече от 6 месеца – чл. 142, ал. 2 КТ. Както вече бе посочено по-горе, работното време на държавните служители в МВР, работещи на 8-, 12- или 24-часови смени, се изчислява сумирано за тримесечен период – чл. 187, ал. 3, изпр. 1 ЗМВР. Сумираното изчисляване на работното време форма на отчитане на работното време, при

която установената нормална продължителност на работното време се спазва средно за определен по-продължителен период от време, който в процесния случай е тримесечен. При сумираното изчисляване продължителността на работния ден не е еднаква, поради което за работодателя не съществува задължение през всеки календарен период /седмица, месец/ да осигурява отработване на пълния размер на законоустановеното работно време, което за държавните служители е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, съгласно чл. 187, ал. 1 ЗМВР. В този случай продължителността на работното време през отделните дни може да надвишава нормалната, но работата в повече се компенсира с почивка в границите на отчетния период. По този начин балансът на работното и свободното време се запазват средно за периода на отчитане. Когато в края на отчитане, нормата свободно време е превишена, ще е налице извънреден труд.

Сумираното работно време се установява в полза на работодателя за работници и служители, които извършват работа със специфичен характер и/или организация на труда /чл. 154а КТ/, но изчисляването му се основава на продължителността, установена при подневното отчитане на работното време /чл. 142, ал. 1 КТ/. Тримесечната норма на отчитане представлява допълнителна тежест за работника или служителя, тъй като затруднява възстановяването на работната сила, което биологично се осъществява най-добре в рамките на едно денонощие /виж т. 2 от Тълкувателно решение № 8 от 14.11.2014 год. на ВКС по тълк.дело № 8/2013 год., ОСГК/.

Подневното отчитане на работното време служи за база при определяне на следните компоненти и особености, характерни за сумираното отчитане на работното време: 1/нормата на работното време за периода на сумираното му изчисляване; 2/ правилата за изчисляване на трудовото възнаграждение; 3/ правилата за установяване и изчисляване на извънреден труд, положен от работещите при условията на сумирано изчисляване на работното време и 4/ правилата за изчисляване на броя на отработените дни при определяне на трудовия стаж, възнаграждението за платен годишен отпуск, размерът на обезщетенията и др.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж, трудовият стаж на работниците и служителите, работещи при сумирано изчисляване на работното време, се определя, като изработените часове по графика за периода на сумирането, след превръщане на нощните часове в дневни за смените с повече от 4 нощни часа, се разделят на установената за тях нормална продължителност на дневното работно време. Определеният по този начин труд стаж не може да е по-голям от броя на работните дни за периода на сумирането.

В чл. 18, ал. 3 НСОПЗ е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време броят на отработените дни се установява, като отработените часове през месеца след превръщането на нощните часове в дневни се разделят на дневната продължителност на работното време, установена за работното място при подневно отчитане на работното време.

Съответно в чл. 9б, ал. 1 /Нов – ДВ, бр. 41 от 2017 год., в сила от 01.01.2018 год./ от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, е установено, че при сумирано

изчисляване на работното време по чл. 142, ал. 2 КТ се определя норма за продължителност на работното време за периода. Нормата се определя в часове, като броят на работните дни по календар, включени в периода на отчитане, се умножи по дневната часова продължителност на работното време, определено в трудовия договор, а в чл. 9а, ал. 4 от наредбата /редакция изм., бр. 41 от 2017 год., в сила от 01.01.2018 год./, че когато се полага нощен труд, сборът от работните часове по графика на работника или служителя по ал. 3 се изчислява след превръщане на нощните часове в дневни за смените с 4 и повече от 4 часа нощен труд с коефициента по чл. 9, ал. 2 НСОПЗ. Превръщането на нощните часове в дневни не се извършва, когато за работното място е установено намалено работно време, както и когато трудовият договор е сключен за работа само през нощта.

Съгласно нормата на чл. 26, ал. 1 от Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 год. за реда за организация и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерство на вътрешните работи, при сумирано отчитане на работното време общият брой на отработените часове по график се сравнява с нормата работни часове за отчетния период, получена от броя календарни работни дни за периода, умножени по цифрата осем. Получените часове над тази норма се отчитат като положен труд извън редовното работно време. Посочената наредба не предвижда превръщане на нощните часове в дневни с коефициент 1.143 за изчисляване на отработените дни и за отчитането и заплащането на извънредния труд. С оглед изложените вече по-горе съображения за приложимост на установения в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ коефициент за отчитане на положения от ищеца нощен труд и доколкото правилото за преизчисляване на нощните часове в дневни е в синхрон с правилата за заплащане на труда и зачитането на трудовия стаж, настоящият съдебен състав приема, че за процесния период нощните часове, преизчислени в дневни с коефициент 1.143, следва да се вземат предвид при решаването на въпроса дали е положен извънреден труд от страна на ищеца.

Видно е от заключението на вещото лице по допусната и изслушана в първоинстанционното производство съдебно-счетоводна експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК подлежи на кредитиране, че през процесния период /23.11.2017 год. до 23.11.2020 год./ /01.11.2016 год. до 30.11.2019 год./ ищецът е положил нощен труд в размер на 1 684 ч., които преизчислени с коефициент 1.143 и приравнени на дневно работно време възлизат на 1 924.81 ч. Възнаграждението за разликата от 240.81 ч. е в размер на 1 864 лв. /която сума е в по-висок размер от претендираната от ищеца – 1 598 лв./, а обезщетението за забава в размер на законната лихва за периода от 01.01.2018 год. до 23.11.2020 год. възлиза на 241.78 лв. /която сума е в по-висок размер от претендираната от ищеца – 200 лв./. Не се спори по делото също така, че отработените от ищеца часове на смяна и съответно за отчетния период от три месеца надхвърлят определената норма часове, който извод следва от обстоятелството, че работодателят му е заплатил допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, което е било определено без да е било извършено превръщане на отработените нощни часове в дневни.

В този смисъл и при съобразяване на диспозитивното начало в гражданския процес, законосъобразно първинстанционният съд е приел, че исковете за главница и обезщетение за забава са изцяло основателни, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС – потвърдено, като правилно.

По отношение на разноските:

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК жалбоподателят /ответникът/ следва да бъде осъден да заплати на ищеца действително направените разноски във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 360 лв. – своевременно релевираното от жалбоподателя възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК се явява основателно предвид сравнително ниската фактическа и правна сложност на делото /въззивното производство се е развило в едно съдебно заседание, в което не са били събирани доказателства/ и при съобразяване на нормата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По искането на ответника за изменение на първоинстанционното решение в частта за разноските /формулирано във въззивната му жалба/, настоящият съдебен състав приема, че съгласно разпоредбата на чл. 248, ал. 1 ГПК компетентен да се произнесе по същото е Софийски районен съд.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 07.04.2021 год., постановено по гр.дело №58192/2020 год. по описа на СРС, ГО, 144 с-в.

ОСЪЖДА ДИРЕКЦИЯ „М.“ – МВР, с адрес: гр.София, бул.****, да заплати на Р. Л.Х. с ЕГН *****, с адрес: гр.София, ж.к.“****”, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 360 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

ВРЪЩА делото на СРС, ГО, 144 с-в, за произнасяне по искането на ответника

Дирекция "М." – МВР по чл. 248, ал. 1 ГПК, обективирано във въззивната му жалба с вх. №25075238 от 28.04.2021 год.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____